

זוהר היומי

זוהר ויקרא – דף ח ע"ב

פרשת ויקרא

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (ח ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

עֲלִיָּה, וּבִיָּה אֲשֶׁתְּלִים פּוֹלְחָנָא לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּהֵנָּא קָאִים עֲלִיָּה וְכוּן מִלִּין,
בְּחֻדּוֹתָא בְּרַעוּתָא, לִיַּחְדָּא שְׁמָא קֳדִישָׁא כְּדָקָא יָאוּת. וְלִיּוֹאֵי בְּשִׁיר. כְּדִין כְּתִיב דְּעוּ כִּי
יְי' הוּא אֱלֹהִים. דָּא הוּא קֶרְבֵּן לְקֶרְבָּא רַחֲמֵי בְּדִינָא, וּמִתְבָּסֵּם כָּלָא.

תרגום לעברית

וְאֵלּוּ עוֹמְדִים עֲלִיו, וּבָהֶם נִשְׁלַמֶּת הָעֲבוּדָה לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הִכְהֵן עוֹמֵד עֲלִיו וּמִכּוּן
דְּבָרִים בְּשִׁמְחָה וּבְרַצוֹן, לִיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ כְּרָאוּי, וְהַלּוֹים בְּשִׁיר. אֲזַ כְּתוּב, דְּעוּ כִּי
ה' הוּא אֱלֹהִים. זֶהוּ קֶרְבֵּן לְקֶרֶב רַחֲמִים לְדִין, וְהַכֹּל מִתְבָּשֵׁם.

טקסט הזוהר

הַשְׁתָּא דְּלֹא אֲשֶׁתִּכַּח קֶרְבְּנָא, מֵאֵן דְּחָטִי קָמִי מֵאֲרִיָּה וְתַב לְגַבִּיָּה, וְדָאֵי בְּמִרִירוֹ דְּנִפְשָׁא,
בְּעֲצִיבּוֹ, בְּבִכְיָה, בְּרוּחַ תְּבִירָא, הֵיאֵךְ אוֹקִים שְׁמִיחָה וּרְנָנָה, הָא לֹא אֲשֶׁתִּכַּחוּ גַבִּיָּה. אֲלֹא
הָכִי אוֹקְמוּהָ, דְּתוֹשְׁבָתָן דְּמֵאֲרִיָּה, וְחֻדּוֹתָא דְּאוֹרֵייתָא, וּרְנָנָה דְּאוֹרֵייתָא, דָּא הוּא
שְׁמִיחָה וּרְנָנָה. וְהָא תְּנִינָן וְלֹא מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת וְכוּ', דְּלֹא יָקוּם בַּר נֶשׁ קָמִיָּה מֵאֲרִיָּה
בְּעֲצִיבּוֹ וְהָא לֹא יָכִיל וּמֵאֵי תִקְנִיתִיה.

עכשו שלא נמצא קרפן, מי שחוטא לפני רבונו ושב אליו, ודאי במרירות הנפש, בעצב, בכביה, ברוח שבורה, איך מקים שמחה ורננה? הרי אין הם נמצאים אצלו? אלא כך פרשוה, שתשכחות רבונו ושמחת התורה ורננות התורה, זוהי שמחה ורננה. והרי שנינו, ולא מתוך עצבות וכו', שלא יעמד אדם לפני רבונו בעצבות, והרי לא יכול, אז מה תקנתו?

טקסט הזהר

אלא רזא דמלה, הא תנינן לעולם יכנס אדם שעור שני פתחים וכו', ויצלי צלותיה הדיא הוא דכתיב, (משלי ח) לשמור מזוזות פתחי, שני פתחים סלקא דעתך, אלא אימא שיעור שני פתחים. כאן רמז למה שאמר דוד, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם, אינון מעון ומכון, דאינון גו לגו, שירותא דדרגין: חסד, ופחד. ואינון פתחין דעלמא. על דא אצטריך בר נש דיתכוון בצלותיה לקבל קדש קודשין, דאינון שמא קדישא, ויצלי צלותיה. והנהו אלין שיעור ב' פתחין, ב' כתרין.

תרגום לעברית

אלא סוד הדבר, הרי שנינו, לעולם יכנס אדם שעור שני פתחים וכו', ויתפלל תפלתו. זהו שכתוב (משלי ח) לשמור מזוזות פתחי. החשבת שני פתחים? אלא אמר, שעור שני פתחים. כאן רמז למה שאמר דוד (תהלים כד), שאו שערים ראשיכם. הם מעון ומכון, שהם לפני ולפנים. ראשית הדרגות - חסד ופחד, והם הפתחים של העולם. על פן צריך אדם להתכוון בתפלתו כנגד קדש הקדשים, שהם השם הקדוש, ויתפלל תפלתו, ואלה הם שעור שני פתחים, שני כתרין.

ואית דמתני הכי, שמחה, דא כנסת ישראל. ושמחה הא אוקמוה, כדכתיב, (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו וגו'. וזמנין ישראל לנפקא מן גלותא, בהאי שמחה. ומאן איהי כנסת ישראל. ועל דא עבדו את יי' בשמחה, כמה דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקודש, וכלא חד.

תרגום לעברית

ויש ששונה כה: שמחה זו כנסת ישראל. ושמחה הרי פרשוה, כפתוב (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו וגו'. ועתידיים ישראל לצאת מהגלות בשמחה הזו, ומי זו? כנסת ישראל. ולכן עבדו את ה' בשמחה, כמו שכתוב (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש, והכל אחד.

טקסט הזוהר

באו לפניו ברננה, דא שלימו דילה. דשמחה בלב, ורננה בפפה. ודא הוא שלימו יתיר. ושלימו דהאי שמחה הא אשתמודעא, והא ידיעא. ודא הוא תקונא דבר נש לקמיה מאריה. כדין דעו כי יי' הוא האלהים. וכלא בחד מלה אתיא, דבעי לבתר ליחדא שמא קדישא כדקא יאות, ולקשרא דא בדא למיהוי כלא חד, ודא הוא פולחנא דקודשא בריך הוא. אמרו ליה רבי אחא ורבי אבא, ודאי הכי הוא. זכאה חולקיהון דצדיקיא דמשתדלי באורייתא, וידעי ארחוי דקודשא בריך הוא, קמו ואזלו אבתריה דרבי אבא, ג' מילין.

תרגום לעברית

באו לפניו ברננה - זו השלמות שלה. של שמחה בלב, ורננה בפפה. וזוהי שלמות יתרה. והשלמות של השמחה הזו הרי ידועה ונודעת, וזהו התקון של האדם לפני רבונו, ואז - דעו כי ה' הוא האלהים. והכל בא בדבר אחד, שצריך אחר כך ליחד את השם הקדוש

כָּרְאוּי וְלִקְשׁוּר זֶה בָּזָה לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד, וְזוֹהִי עֲבוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמְרוּ לוֹ רַבִּי אַחָא וְרַבִּי אָבָא, וַדַּאי כֹּה הוּא. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וַיּוֹדְעִים דַּרְכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. קָמוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֵי רַבִּי אָבָא שְׁלֹשָׁה מִיָּלִין.

טקסט הזהור

פִּתְח רַבִּי אָבָא (הקדמה י"א) וְאָמַר, (תהלים ה) וַאֲנִי בְּרוּב חֲסִדָּה אָבָא בֵּיתָהּ, הָכִי אוֹקְמוּהָ, דְּלֹא לְבַעֲי לִיה לְבַר נָשׁ לְמִיעַל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, אֶלָּא אִי אִימְלָהּ בְּקַדְמִיתָא, בְּאַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב. בְּגִין דְּאִינוּן תְּקִינוּ צְלוֹתָא לְקַמֵּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, וַאֲנִי בְּרוּב חֲסִדָּה אָבָא בֵּיתָהּ. אָבָא בֵּיתָהּ: דָּא אַבְרָהָם. אֲשֶׁתַּחֲוָה אֶל הֵיכַל קֹדֶשׁ: דָּא יִצְחָק. בִּירְאָתָהּ: דָּא יַעֲקֹב, (ס"א וַאֲנִי בְּרוּב חֲסִדָּה דָּא אַבְרָהָם. אָבָא בֵּיתָהּ דָּא יַעֲקֹב, אֲשֶׁתַּחֲוָה אֶל הֵיכַל קֹדֶשׁ בִּירְאָתָהּ, דָּא יִצְחָק.) וּבָעָא לְאַחֲלָלָא לֹון בְּרִישָׁא, וַיַּעֲוֹל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, וַיִּצְלִי צְלוֹתֶיהָ. כְּדִין כְּתִיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר. (ויקרא א) אִם עוֹלָה קִרְבָּנוּ מִן הַבֶּקֶר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאִי שָׂנֵא מִן הַבֶּקֶר לְעוֹלָה, וּמִן הַצֹּאֵן לְעוֹלָה, וּמִן הָעוֹף לְעוֹלָה. אִי כֹלָא חַד, בְּגִין מַה שָׂנֵא דָּא מִן דָּא, דְּהָא מִן כֹּלָא אֶתְעַבֵּיד חַד מִלָּה. אֶלָּא, מֵאֵן דְּאֲדַבֵּק יְדֵיהּ לְדָא, מִקְרִיב מִן הַבֶּקֶר. וְאִי לֹא יָכִיל, מִן הַצֹּאֵן. וְאִי לֹא יָכִיל מִן הָעוֹף. דְּהָא כְּתִיב, (ויקרא יד) וְאִם דָּל הוּא וְאִין יָדוּ מִשְׁנֵת, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶטְרַח עָלֶיהָ דְּבַר נָשׁ יִתִּיר, בְּמִלָּה דְּלֹא יָכִיל.

תרגום לעברית

פִּתְח רַבִּי אָבָא וְאָמַר, (תהלים ה) וַאֲנִי בְּרוּב חֲסִדָּה אָבָא בֵּיתָהּ. כֹּה פִּרְשׁוּהָ, שְׁלֹא צְרִיךְ אָדָם לְהַכְנִס לְבֵית הַכְּנָסֶת אֶלָּא אִם נִמְלָה בְּרִאשׁוֹנָה בְּאַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב, מִשּׁוּם שֶׁהֵם תְּקִינוּ אֶת הַתַּפְּלָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַאֲנִי בְּרוּב חֲסִדָּה אָבָא בֵּיתָהּ. אָבָא בֵּיתָהּ - זֶה אַבְרָהָם. אֲשֶׁתַּחֲוָה אֶל הֵיכַל קֹדֶשׁ - זֶה יִצְחָק. בִּירְאָתָהּ - זֶה יַעֲקֹב.

(ואני ברב חסדך זה יעקב. אשתחוה אל היכל קדשך זה יצחק) וצריך להכילם בתחלה, ויכנס לבית הכנסת ויתפלל תפלתו. אז כתוב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אם עלה קרבנו מן הבקר. אמר רבי יוסי, מה שונה מן הבקר לעולה ומן הצאן לעולה ומן העוף לעולה? אם הכל אחד, מפני מה שונים זה מזה, שהרי מהכל נעשה דבר אחד? אלא מי שהשיגה ידו את זה - מקריב מן הבקר, ואם לא יכול - אז מן הצאן, ואם לא יכול - אז מן העוף, שהרי כתוב (ויקרא יד) ואם דל הוא ואין ידו משגת, שהרי הקדוש ברוך הוא אין מטריח על האדם יותר בדבר שלא יכול.

טקסט הזהר

אמר רבי אלעזר, כמה דהוה חטאה הכי הוה מקריב. עתירא, דזמנין דלביה גס ביה, הוה מקריב תורא. בגין דלביה חשיב יתיר למחטי קמיה מאריה. בינוני, מקריב מן הצאן, בגין דרעותיה לאו גס ביה כל כה למחטי. מסכנא דלביה לא גס ביה, רעותיה נמוך מפלא, מקריב מההוא קליל מפלא. ואשתמודעון קרבניהון לכהו, כל חד וחד בלחודיהו, וקודשא בריך הוא דאין דינא כל חד וחד במתקלא ישרה.

תרגום לעברית

אמר רבי אלעזר, כמו שהיה החטא - כך היה מקריב. עשיר, שלבו גס בו לפעמים, היה מקריב שור, משום שלבו חושב יותר לחטא לפני רבונו. הבינוני מקריב מן הצאן, משום שרצונו אינו גס בו כל כך לחטא. העני שלבו לא גס בו, רצונו נמוך מהכל, מקריב מאותו הקל מהכל. ונודעו הקרבנות שלהם לכלם, כל אחד ואחד לבדם, והקדוש ברוך הוא דן דינו של כל אחד ואחד במשקל ישר.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוהי, אמר ליה, הא תנינן דעל תלת חובי עלמא רעב
בא לעולם, וכלהו חובי לא משתכחי אלא בעתירי, בגין דלבייהו גס ביהו, ולא משתכחי
במסכני, מה דינא

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו, אמר לו, הרי שנינו שעל שלשה חטאי העולם
הרעב בא לעולם, וכל החטאים אינם נמצאים אלא רק בעשירים, משום שלבם גס בהם,
ולא נמצאים בעניים. מה הדין? שהקדוש ברוך הוא יהרג את העניים ויעמיד את
העשירים!? שהרי מעכשו יוסיפו לחטא לפניו! אמר לו, יפה שאלת, והרי פרשוה
החברים ואמרו, בשרוצה הקדוש ברוך הוא להפרע מהרשעים ולאבדם מן העולם, אזי
נותן להם שלום ומשלים להם בכל.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.